

FRANKRIG

André Gide.

BLANDT alle H. C Andersens vidunderlige Eventyr, som fyldte min første Barndom med Trylleri og vakte mit Hjertes Følelser for det uvirkelige, det mærkelige og Poesien, ved jeg ikke, hvilket jeg skal vælge eller foretrække. Der er tolv, eller tyve, som jeg holder lige meget af, hvis Ømhed, Rigdom paa Månder og dybe Symbolik jeg aldrig kommer til Bunds i, saa de endnu giver Genklang i min modne Alder. Jeg vilde føle mig helt fattig, hvis jeg ikke havde kendt dem. Nej, der er intet Eventyr, som jeg særlig foretrækker; alligevel tror jeg, at det, der har rørt mig dybest, er *Den lille Havfrue*. Endnu for nylig fik jeg Taarer i Øjnene, da jeg læste det for nogle Børn; da jeg var i deres Alder, hulkede jeg af Bevægelse; jeg var både forelsket i Prinsen og i Havfruen, og da hun har drukket den rædsomme Trylledrik, der skal befri hende for Fiskehalen, og mærker, at hendes Legeme spalter sig og danner to Menneskeben, følte jeg saa levende med hende, at mit Barnehjerte var ved at sprænges af Smerte.

Aah, at blive et Menneske, elske et Menneske, føle Smerte og Sorg som et Menneske og at foretrække en lidelsesfyldt Tilværelse fremfor uskyldig Munterhed. Dengang saa jeg maaske ikke det i H. C. Andersen, som jeg ser i Dag, jeg anede det; deri ligger det udmærkede og vidunderlige i hans Eventyr, at de i Barnets Sind efterlader noget, der fremdeles kan nære deres Fantasi. Der er ikke i Ordets egentlige Forstand nogen Moral i dem, som i La Fontaines Fabler, og det, de lærer os, er, skønt nog-

Berlingske
Tiden.

(annie?)

759

le strømmer over af ondskabsfuld Ironi, ikke saa meget menneskelig Visdom, men noget, der uden Tvivl er at foretrække: en større og dybere Forståelse af dem, der elsker, og dem, der lides. Andersens Forestillingskraft og Skaberevne har sin dybeste Rod i Medfølelse.

André Gide